

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-74-142>

УДК 330.341.1:005.591.6

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ФІРМИ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРІОРИТЕТНИХ ЦІЛЕЙ ТА ЗАВДАНЬ

MANAGEMENT OF A FIRM'S INNOVATION ACTIVITY IN THE CONTEXT OF DEFINING PRIORITY GOALS AND OBJECTIVES

Чернишов Олександр Юрійович

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки та бізнес-технологій,
Державний університет «Київський авіаційний інститут»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0422-2252>

Скібіцька Ліана Іванівна

кандидат економічних наук,
доцент кафедри економіки та бізнес-технологій,
Державний університет «Київський авіаційний інститут»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4600-670X>

Школенко Оксана Борисівна

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки та бізнес-технологій,
Державний університет «Київський авіаційний інститут»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2792-1523>

Chernyshov Oleksandr, Skibitska Liana, Shkolenko Oksana
State University «Kyiv Aviation Institute»

У статті розглянуто теоретико-методичні засади управління інноваційною діяльністю підприємства з урахуванням необхідності чіткого визначення пріоритетних цілей та завдань. Обґрунтовано роль інновацій у забезпеченні довгострокової конкурентоспроможності фірми в умовах динамічного ринкового середовища та підвищеної турбулентності зовнішніх факторів, зокрема цифровізації, глобалізації та скорочення життєвого циклу технологій. Запропоновано інтегральний механізм оцінювання інноваційних пріоритетів, що поєднує багатокритеріальну експертну оцінку, аналіз витрат-вигод, показники технологічної готовності та індикатори соціально-економічного ефекту. Наведено практичні рекомендації щодо вдосконалення процесів постановки цілей, формування інноваційних програм і систематичного моніторингу їх виконання на основі системного аналізу, аудитів портфеля технологій та бенчмаркінгу кращих світових практик.

Ключові слова: інноваційна діяльність, управління, стратегічне планування, інноваційна стратегія, пріоритети, цілі і завдання, конкурентоспроможність, інноваційний потенціал.

This article presents a comprehensive study of the management of innovation activities within firms, focusing specifically on the definition and prioritization of strategic goals and objectives. In today's dynamic and competitive global environment, innovation has emerged as a critical factor for achieving sustainable competitive advantages and long-term organizational success. The authors highlight that effective innovation management is not limited to the introduction of new technologies or products but involves a systematic approach to planning, organizing, and controlling innovation processes in alignment with overall business strategies. The paper emphasizes the importance of a strategic orientation in innovation management and argues that the identification of innovation priorities must be closely linked to both internal resources and external market challenges. The research is grounded in a review of modern theoretical approaches to innovation management, including systems theory, strategic management concepts, and innovation lifecycle models. The authors propose a conceptual framework that integrates strategic planning with innovation potential analysis to guide firms in setting realistic and achievable innovation-related goals. Furthermore, the study explores the role of diagnostic tools, foresight techniques, and environmental scanning in the process

of goal setting and task formulation. These tools enable firms to better anticipate technological trends, customer needs, and potential disruptions. In conclusion, the article contributes to the theoretical and applied understanding of innovation management by offering a detailed methodology for determining and prioritizing innovation goals and tasks within a firm. It provides actionable guidelines that can assist decision-makers in effectively navigating uncertainty, allocating resources efficiently, and maximizing the impact of their innovation efforts. The findings have significant implications for both academic research and managerial practice, supporting the development of more adaptive, goal-oriented, and innovation-driven organizations.

Keywords: innovation activity, management, strategic planning, innovation strategy, priorities, goals and objectives, competitiveness, innovation potential.

Постановка проблеми. У сучасних умовах глобалізації, цифровізації та швидких технологічних змін інноваційна діяльність виступає ключовим фактором забезпечення конкурентоспроможності підприємства. Проте ефективність цієї діяльності значною мірою залежить від здатності фірми чітко визначати стратегічні цілі інноваційного розвитку та формулювати конкретні завдання, що забезпечують їх досягнення. На практиці нерідко спостерігається фрагментарне або реактивне управління інноваціями, що знижує загальну результативність інноваційних ініціатив та ускладнює реалізацію потенціалу підприємства.

Проблема полягає в тому, що в більшості компаній відсутній системний підхід до формування інноваційної стратегії, яка б спиралася на аналіз внутрішнього потенціалу та зовнішніх викликів. Це призводить до розпорошення ресурсів, недостатнього обґрунтування інноваційних пріоритетів, а також до відсутності чітких критеріїв оцінювання ефективності досягнення поставлених цілей. В умовах зростання невизначеності та ризиків інноваційна діяльність потребує стратегічної узгодженості та системного планування.

Актуальність дослідження обумовлена необхідністю удосконалення підходів до управління інноваційною діяльністю фірми шляхом цілеспрямованого визначення пріоритетних напрямів розвитку. Зважаючи на обмеженість ресурсів і постійну зміну ринкових умов, підприємства повинні вміти ефективно структурувати інноваційні цілі, визначати пріоритети та адаптуватися до зовнішніх впливів без втрати стратегічної орієнтації.

У науковій літературі тема управління інноваційною діяльністю розглядається з різних аспектів – організаційного, економічного, технологічного. Водночас недостатньо опрацьованим залишається питання взаємозв'язку між процесами стратегічного планування, оцінювання інноваційного потенціалу та формулювання конкретних інноваційних завдань. Це створює необхідність у розробленні тео-

ретико-методичних засад, що дозволять удосконалити механізм постановки інноваційних цілей і забезпечити їх ефективну реалізацію на рівні підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика управління інноваційною діяльністю підприємств набула значної уваги в працях зарубіжних і вітчизняних учених, які досліджують як загальні підходи до інноваційного розвитку, так і специфіку формування стратегічних цілей у цій сфері. Зокрема, у роботах О. Бедик, Є. Боброва [1], М. Горбатенко, О. Ярошенко [4] розкрито сутність інновацій як ключового джерела конкурентних переваг підприємств у довгостроковій перспективі. Ці дослідники акцентують увагу на необхідності стратегічного бачення інноваційного процесу, де інновації не є самоціллю, а засобом досягнення визначених бізнес-цілей.

У працях сучасних українських науковців, зокрема О. Колещук, М. Гарматій [6], О. Ткачук, Н. Германюк [9] та ін., розглядаються питання формування інноваційної політики, забезпечення інноваційного розвитку та оцінювання інноваційного потенціалу підприємств. Значна увага приділяється визначенню чинників впливу на інноваційну активність суб'єктів господарювання, ролі державного регулювання, інструментам фінансування інновацій та вибору оптимальних стратегій інноваційного розвитку.

Однак, попри наявність значної кількості досліджень, недостатньо опрацьованими залишаються практичні аспекти інтеграції стратегічного управління з інноваційною діяльністю підприємства, зокрема у частині постановки пріоритетних інноваційних цілей та завдань. Залишається відкритим питання побудови методичного інструментарію, який дозволив би підприємствам здійснювати ранжування інноваційних пріоритетів на основі комплексного аналізу як зовнішнього середовища, так і внутрішнього потенціалу.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Наявні дослідження, здебільшого, розглядають інноваційні про-

цеси з позицій загального стратегічного управління або техніко-економічного обґрунтування окремих проєктів, залишаючи поза увагою логіку формування системи цілей, що є визначальною для управління інноваційною діяльністю на рівні фірми. Саме це створює підґрунтя для подальших досліджень у напрямі розроблення практично орієнтованих моделей постановки й реалізації інноваційних цілей і завдань.

Незважаючи на значну увагу наукової спільноти до проблем управління інноваційною діяльністю, низка важливих аспектів залишається недостатньо дослідженою. Зокрема, більшість існуючих наукових праць зосереджена на загальних питаннях формування інноваційної політики, вибору стратегічних напрямів розвитку або аналізу окремих інструментів інноваційного менеджменту. При цьому мало уваги приділяється питанням узгодження інноваційної стратегії з системою стратегічних і тактичних цілей підприємства, що є критичним для досягнення стійких результатів інноваційної діяльності.

Окремим, недостатньо опрацьованим елементом залишається механізм визначення та ієрархізації пріоритетних цілей і завдань інноваційного розвитку з урахуванням комплексного аналізу зовнішніх і внутрішніх чинників. На практиці інноваційні ініціативи часто реалізуються без чіткої системи цілепокладання, що призводить до розбалансованості в розподілі ресурсів, зниження ефективності управлінських рішень та втрати інноваційного потенціалу.

Також не повною мірою досліджено вплив організаційної структури, корпоративної культури та рівня управлінської зрілості підприємства на процеси формування інноваційних цілей. У сучасних умовах високої динамічності ринку й технологічних трансформацій виникає потреба в нових підходах до формування інноваційної стратегії, які б дозволили гнучко адаптувати цілі до змін зовнішнього середовища, зберігаючи при цьому стратегічну цілісність.

Крім того, бракує практико-орієнтованих методик, які б дозволяли підприємствам верифікувати доцільність обраних інноваційних завдань, оцінювати ступінь їх пріоритетності та інтегрувати ці завдання в загальну систему стратегічного управління. Саме ці аспекти становлять наукову та практичну новизну дослідження, обґрунтовуючи необхідність подальшого розвитку теоретико-методичних підходів до управління інноваційною діяльністю фірм.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження процесу управління інноваційною діяльністю фірми з акцентом на формування та визначення пріоритетних стратегічних цілей і завдань, що забезпечують ефективне використання інноваційного потенціалу підприємства. Аналіз ролі стратегічного планування в контексті інноваційного розвитку дозволить виявити вплив внутрішніх ресурсів підприємства та зовнішніх ринкових викликів на обґрунтування інноваційних пріоритетів; визначити ключові проблеми, що виникають у процесі формулювання цілей інноваційної діяльності в умовах нестабільності зовнішнього середовища, обмеженості фінансових та організаційних ресурсів; обґрунтувати перспективи впровадження системного підходу до визначення інноваційних цілей та завдань, що передбачає узгодження між стратегічними і тактичними рівнями управління, із залученням сучасних інструментів стратегічного аналізу, прогнозування та цифрового моніторингу результативності інноваційних процесів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Управління інноваційною діяльністю підприємства в сучасних умовах цифровізації та високої конкуренції розглядається як важливий інструмент забезпечення стійкого розвитку організації. Цей процес ґрунтується на сучасних теоретико-методологічних підходах до реалізації інноваційної політики в межах загальної стратегії розвитку бізнесу. Однією з актуальних проблем залишається недостатній рівень інноваційної активності вітчизняних компаній, що зумовлено як внутрішніми, так і зовнішніми факторами, включаючи відсутність цілісної системи управління інноваційною діяльністю та обмежену підтримку з боку держави.

Наявний інноваційний потенціал часто не реалізується повною мірою або використовується неефективно. Це вимагає переосмислення підходів до організації інноваційної діяльності, зокрема перегляду стратегічних орієнтирів, формулювання чітких цілей та завдань, а також впровадження сучасних інструментів управління. Особливої актуальності набуває створення гнучких механізмів, які дозволяють адаптувати інноваційні процеси до динамічних змін зовнішнього середовища та забезпечити довгострокову ефективність [4, с. 19].

Досвід провідних компаній засвідчує, що успішне управління інноваційною діяльністю базується на узгодженні стратегічного

бачення з практичними заходами, спрямованими на розробку та впровадження нових рішень. Ефективність інноваційної діяльності залежить не лише від внутрішніх ресурсів, а й від якості взаємодії з іншими суб'єктами інноваційної екосистеми: науковими установами, стартапами, консалтинговими структурами, освітніми організаціями тощо.

Підприємства відіграють ключову роль у реалізації інновацій, адже саме вони відповідають за трансформацію ідей у конкретні продукти, послуги або технологічні рішення, які мають комерційне або соціальне значення. Тому виникає об'єктивна потреба в оновленні концепції управління інноваційною діяльністю, що передбачає не лише активне формування та підтримку інноваційного потенціалу, а й розвиток здатності до стратегічного передбачення, оцінювання ризиків і забезпечення гнучкості в реалізації інноваційних ініціатив [8, с. 25].

Для формування ефективної системи управління інноваційною діяльністю необхідно впроваджувати комплекс заходів, серед яких: формування чіткої інноваційної стратегії, оптимізація організаційної структури, розвиток внутрішніх компетенцій, а також встановлення партнерств, що дозволяють масштабувати інноваційні процеси та впроваджувати нові практики на основі спільного знання та досвіду.

У контексті формування ефективної системи управління інноваційною діяльністю особливе значення має не лише стратегічне планування та партнерська взаємодія, але й узгодженість інноваційної політики з науково-технічними можливостями компанії. Вироблення обґрунтованих рішень у сфері впровадження нових технологій вимагає глибокого

розуміння технологічної динаміки та прогнозування змін, пов'язаних із оновленням технічних рішень [2, с. 34].

Стійке зростання сукупного доходу підприємства значною мірою залежить від здатності ефективно балансувати ресурси та зусилля між альтернативними технологічними продуктами чи рішеннями, які послідовно змінюють одне одного на ринку. Забезпечення такої збалансованості є ключовою метою формування й реалізації науково-технічної політики фірми. Для досягнення оптимального ефекту від впровадження інновацій, необхідно враховувати технічний і технологічний потенціал кожного покоління рішень, які приходять на зміну попереднім, інколи конкуруючи між собою.

У процесі освоєння нових технологій поступово змінюється як здатність цих технологій задовольняти споживчі потреби, так і їх економічні параметри, що визначає циклічний характер розвитку інновацій. Саме такі технологічні цикли обумовлюють необхідність постійного оновлення підходів до управління інноваційною діяльністю, що повинна враховувати як етапи зрілості технологій, так і перспективи їхнього заміщення (рис. 1, рис. 2).

Таким чином, ефективна інноваційна політика підприємства повинна ґрунтуватися не лише на поточних потребах ринку, а й на довгостроковому баченні технологічного розвитку, яке дозволяє своєчасно здійснювати перехід до нових рішень, забезпечуючи тим самим сталу динаміку доходів та конкурентоспроможність у довготривалій перспективі.

З урахуванням циклічного характеру оновлення технологій та динаміки зміни поколінь техніки, що безпосередньо впливають на інноваційний потенціал підприємства, виникає об'єктивна потреба в удосконаленні управлінських підходів до інноваційної діяльності [6, с. 41]. Традиційні методи, які ґрунтуються на реактивному прийнятті рішень або інтуїтивному виборі інноваційних пріоритетів, не забезпечують достатньої гнучкості й адаптивності в умовах високої швидкості технологічних трансформацій.

У цьому контексті особливої актуальності набуває впровадження інформаційної моделі управління інноваційною діяльністю фірми, яка забезпечує цілісне бачення процесу прийняття рішень щодо формування та ранжування пріоритетних цілей і завдань. Така модель дозволяє інтегрувати дані про зовнішнє середовище, внутрішні ресурси, життєвий цикл технологій, інвестиційні можливості, ринкові тренди та інші ключові чин-

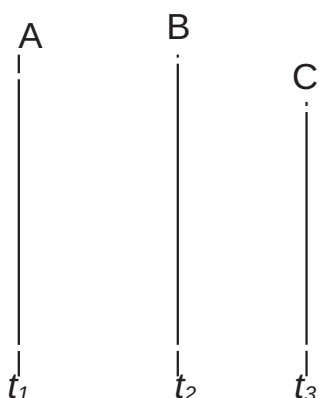

Рис. 1. Цикли вироблення замінюваних один одного продуктів («А», «В», «С»)

Джерело: сформовано на основі [7; 8]

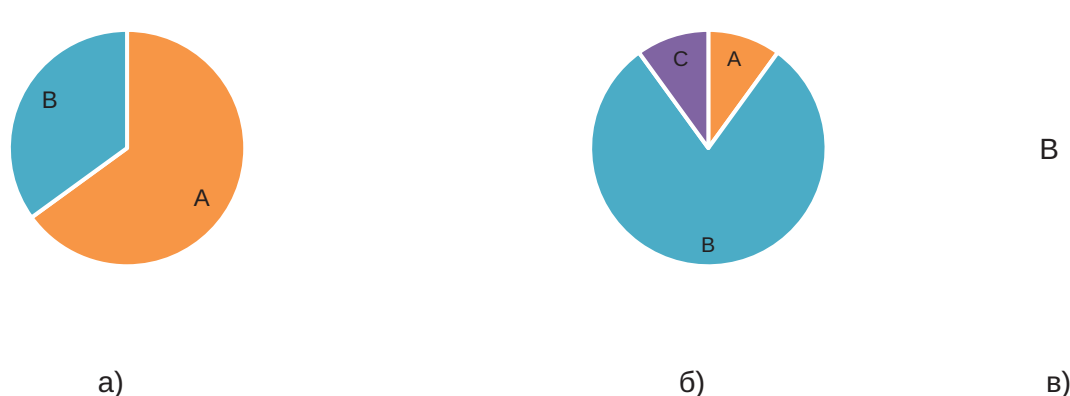

Рис. 2. Діаграми структури вироблення продукції фірми в різні моменти часу:
а) момент t_1 ; б) момент t_2 ; в) момент t_3

Джерело: сформовано на основі [7; 8]

ники в єдину систему підтримки управлінських рішень.

Необхідність впровадження інформаційної моделі зумовлена потребою у підвищенні прозорості, обґрунтованості та узгодженості інноваційної стратегії з реальними умовами функціонування підприємства [3]. Застосування таких моделей сприяє скороченню часу на аналіз і вибір інноваційних рішень, підвищує якість стратегічного планування та забезпечує можливість оперативного коригування пріоритетів у відповідь на зміну зовнішніх умов.

Більше того, інформаційна модель дозволяє структурувати цілі інноваційної діяльності за рівнями – стратегічним, тактичним і операційним – із чітким визначенням ключових індикаторів ефективності для кожного напрямку. Це створює підґрунтя для впровадження системного підходу до інноваційного управління та формування стабільної інноваційної екосистеми всередині підприємства (рис. 3).

Оцінювання ефективності інноваційних проєктів є ключовим етапом процесу управління інноваційною діяльністю, адже саме від якості цього оцінювання залежить обґрунтова-

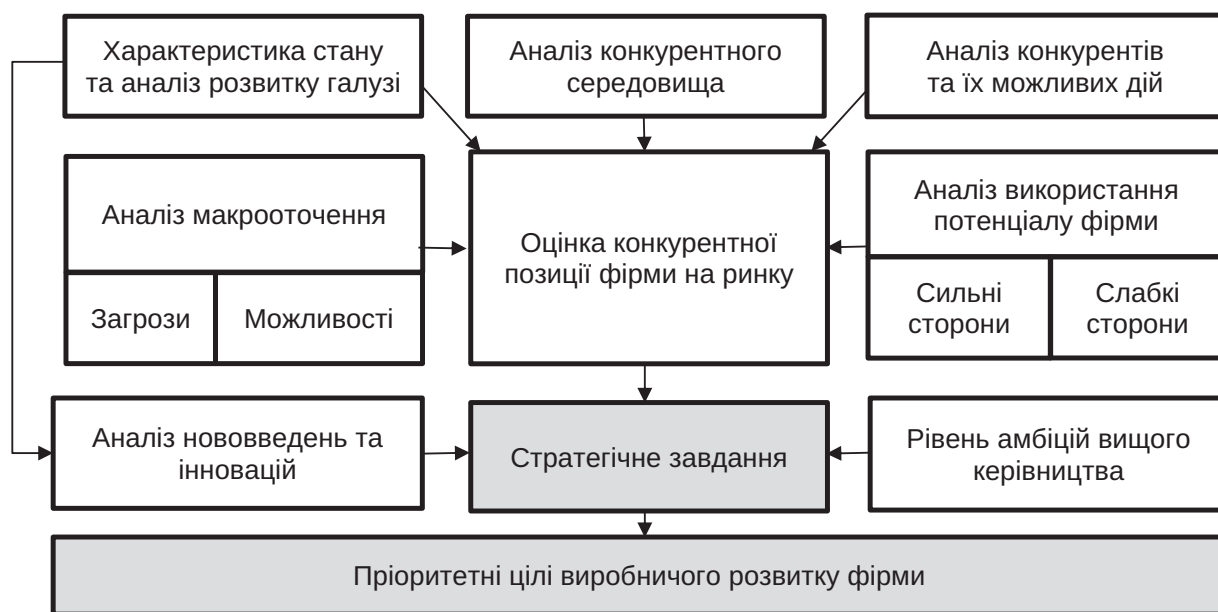

Рис. 3. Інформаційна модель управління інноваційною діяльністю фірми щодо визначення пріоритетних цілей та завдань

Джерело: сформовано на основі [5; 9]

ність управлінських рішень щодо доцільності впровадження інновацій. Для аналізу ефективності використовуються як фінансово-економічні, так і техніко-технологічні показники, що дають змогу комплексно оцінити потенціал проєкту як на рівні підприємства, так і в межах цілої галузі.

До прикладу, у галузі машинобудування, яка є однією з найбільш капіталомістких та технічно складних сфер економіки, показники ефективності мають суттєвий вплив на галузеву ефективність [1, с. 127]. Статистичні дослідження демонструють, що підвищення інноваційної активності (зокрема зростання інвестицій у R&D та частки підприємств, що впроваджують нові технології) прямо корелює з динамікою продуктивності праці та обсягом реалізованої продукції.

Так, згідно з даними Державної служби статистики України та аналітичних звітів Євростату, підприємства машинобудівної галузі, які реалізували інноваційні проєкти з позитивним NPV та високим IRR, показали середній приріст продуктивності на 15-20% протягом 2-3 років після впровадження. Окрім того, було зафіксовано скорочення виробничих витрат на 10-12% завдяки впровадженню енергоощадних технологій та автоматизованих виробничих систем [10, с. 154].

На галузевому рівні інноваційна ефективність проєктів сприяє структурним змінам – переходу до виробництва продукції з вищою доданою вартістю, зростанню рівня експорту,

а також зменшенню залежності від імпортних технологій. Високі показники інноваційної віддачі також позитивно впливають на зайнятість у галузі та стимулюють розвиток супутніх секторів (електроніка, робототехніка, сервісне обслуговування тощо).

Таким чином, показники ефективності інноваційного проєкту мають не лише вузьке підприємницьке, але й широке галузеве значення, що дозволяє розглядати їх як інструмент стратегічного впливу на конкурентоспроможність національної економіки в цілому [9, с. 93]. Показники ефективності, що враховують під час аналізу інноваційного проєкту представлені на рис. 4.

Управління інноваційною діяльністю фірми тісно пов'язане з інвестиційною політикою, адже реалізація інноваційних рішень у більшості випадків вимагає значних капіталовкладень, що супроводжуються високим рівнем ризику та невизначеності. У зв'язку з цим виникає потреба у використанні чітко визначених методичних положень щодо оцінки доцільності інвестування, які дозволяють забезпечити обґрунтованість прийняття управлінських рішень щодо вибору та впровадження інноваційних проєктів [5, с. 357].

Методичні підходи до аналізу інвестиційної доцільності ґрунтуються на поєднанні кількісних та якісних оцінок. Вони дають змогу порівнювати альтернативні варіанти інноваційного розвитку з урахуванням ключових критеріїв: прибутковості, ризику, окупності, стратегічної

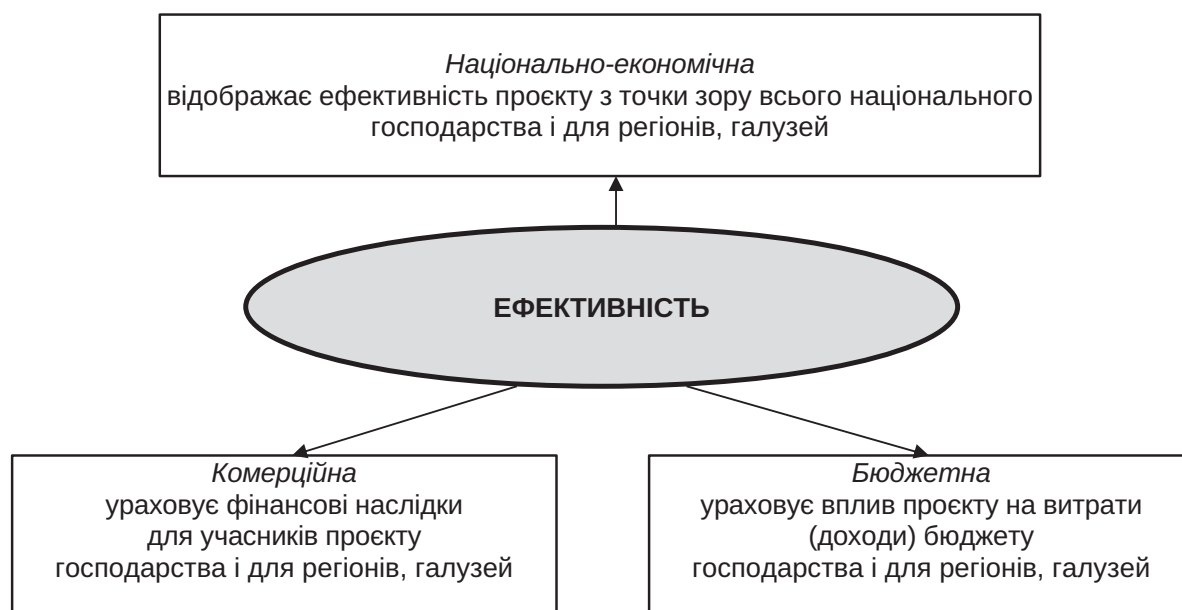

Рис. 4. Показники ефективності інноваційного проєкту

Джерело: сформовано на основі [2]

узгодженості проєкту з цілями підприємства. Впровадження таких положень забезпечує системність і прозорість в оцінюванні перспектив інвестування в інноваційні рішення, що є особливо важливим на етапі прийняття інвестиційних рішень (рис. 5).

Особливої актуальності ці підходи набувають у сфері інноваційної діяльності, де ефекти реалізації проєкту можуть проявлятися з відтермінуванням, а невизначеність ринкової віддачі – бути критичною [7, с. 136]. Методичні положення допомагають враховувати не лише прямий фінансовий ефект, а й непрямі вигоди, такі як посилення ринкових позицій, нарощування інтелектуального капіталу, формування бар'єрів для конкурентів або розвиток суміжних технологій.

Таким чином, використання методичних положень щодо оцінки доцільності інвестицій не лише знижує ризики неправильного вибору проєктів, але й підвищує керованість інноваційною діяльністю в цілому, формуючи передумови для цілеспрямованого страте-

гічного зростання фірми в довгостроковій перспективі.

Висновки. Управління інноваційною діяльністю фірми вимагає чіткого визначення цілей і завдань, які відповідають сучасним викликам та технологічним змінам. Стратегічна ефективність інновацій значною мірою залежить від здатності підприємства вчасно реагувати на зміну поколінь продуктів і технологій, що послідовно замінюють один одного. Це зумовлює потребу у побудові логічної та гнучкої системи інноваційного планування. Інформаційна модель управління інноваційною діяльністю дає змогу структурувати процес прийняття рішень, враховуючи як внутрішні можливості фірми, так і зовнішні фактори – ринкову кон'юнктуру, технологічні тренди, рівень конкуренції. Така модель забезпечує послідовність у визначенні пріоритетів, оцінці ризиків та розподілі ресурсів.

Показники ефективності інноваційних проєктів, зокрема чиста приведена вартість, внутрішня норма рентабельності та термін окупності, є інструментами оцінки інвестиційної

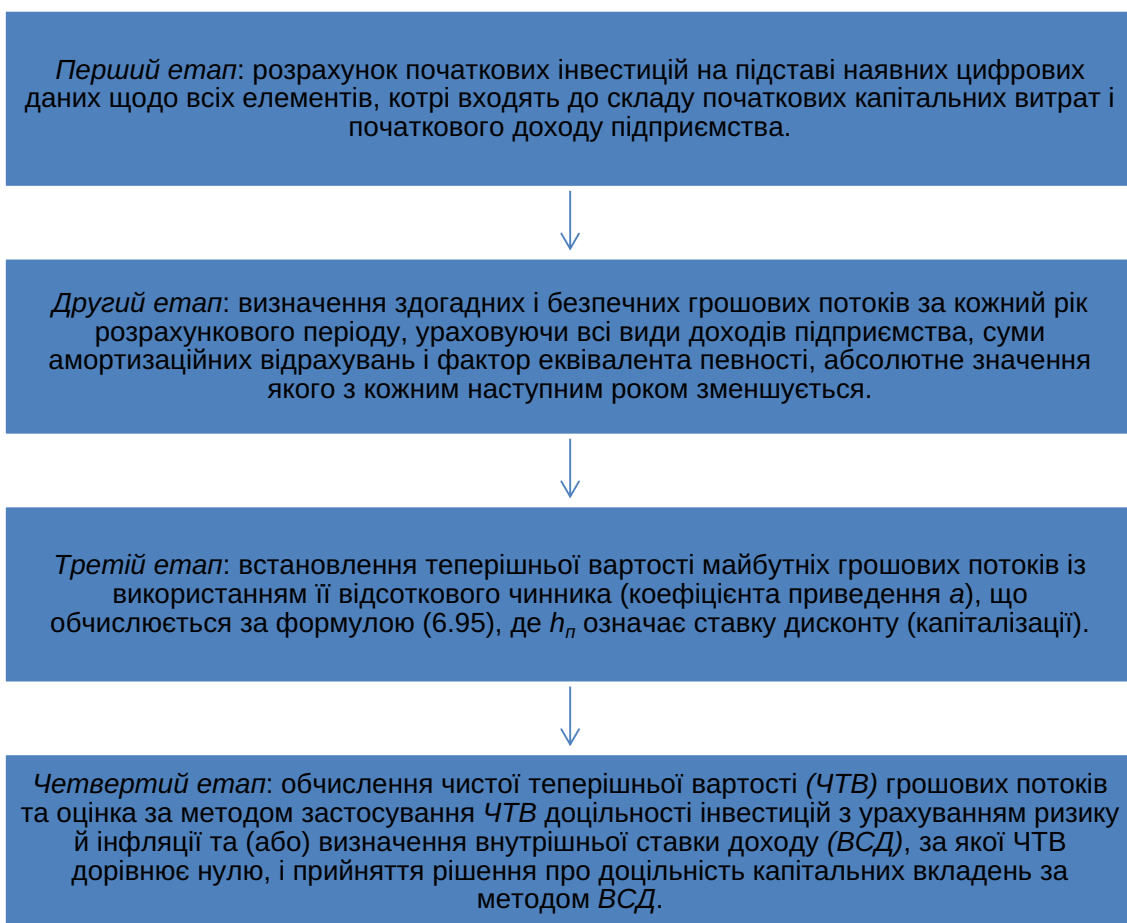

Рис. 5. Методичні положення щодо визначення доцільності інвестицій

Джерело: сформовано на основі [3; 8]

доцільності. У галузях із високою капітало-місткістю, таких як машинобудування, застосування цих показників дозволяє виявити проекти з найбільшим впливом на продуктивність, собівартість і конкурентоспроможність. Використання методичних підходів до

аналізу доцільності інвестування підвищує якість управлінських рішень і знижує ризики, пов'язані з невизначеністю інноваційного середовища. Це створює основу для стабільного розвитку підприємств і формування інноваційно орієнтованої економіки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бедик О., Бобров Є. Управління інноваційною активністю газодобувних підприємств в умовах зміни ринкової динаміки. *Вчені записки Університету «КРОК»*. 2023. № 2(70). С. 123–130. DOI: <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2022-70-123-140.9>
2. Близнюк А. О., Кудрявцева О. В. Сучасні методи інноваційного управління підприємством. *Економіка транспортного комплексу*. 2023. № 41. С. 32–38. DOI: <https://doi.org/10.30977/ETK.2225-2304.2023.41.32>
3. Ворона А. В. Інноваційна активність підприємств як перспектива розвитку національної економіки України. *Ефективна економіка*. 2020. № 3. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.3.155>
4. Горбатенко М. І., Ярошенко О. О. Методичні підходи до визначення доцільності інвестицій в інноваційні проекти. *Інвестиції: практика та досвід*. 2023. № 3. С. 17–22. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/3_2023/5.pdf
5. Єпіфанова І. Ю. Інноваційний потенціал підприємства: сутність, складові та фактори впливу. *Економіка та суспільство*. 2018. № 14. С. 354–360. URL: <http://economyandsociety.in.ua/>
6. Колещук О., Гарматій М. Аспекти інноваційної сприйнятливості підприємств: дефініції та складові. *Адаптивне управління: теорія і практика. Серія Економіка*. 2021. Вип. 10(20). С. 38–45. DOI: [https://doi.org/10.33296/2707-0654-10\(20\)-04](https://doi.org/10.33296/2707-0654-10(20)-04)
7. Марчук Ю. М. Особливості стратегічного управління інноваціями на сучасному етапі. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2023. Вип. 48. С. 134–138. URL: <https://visnyk-ekon.uzhnu.edu.ua/article/view/274432>
8. Савчук В. С. Інформаційна підтримка процесів управління інноваційною діяльністю. *Економіка. Фінанси. Право*. 2020. № 8. С. 21–26. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.8.21>
9. Ткачук О. М., Германюк Н. В. Сучасне удосконалення інноваційної діяльності підприємства. *Економіка і організація управління*. 2020. Вип. 4(40). С. 90–99. DOI: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2020.4.9>
10. Чернишов О. Ю., Павловська Ю. В. Вплив індексу інноваційного розвитку на стан економічного розвитку та бізнес-середовища України. *Вісник соціально-економічних досліджень : зб. наук. праць*. Одеса : Одеський національний економічний університет. 2022. № 1–2 (80–81). С. 145–162.

REFERENCES:

1. Bedyk O., Bobrov Ye. Upravlinnia innovatsiinoiu aktyvnistiu hazovydobuvnykh pidpriemstv v umovakh zminy rynkovoi dynamiky [Management of innovative activity of gas producing enterprises in the context of changing market dynamics]. *Vcheni zapysky Universytetu «KROK»*. 2023. № 2(70). pp. 123–130. DOI: <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2022-70-123-140.9> [in Ukrainian]
2. Blyzniuk A. O., Kudriavtseva O. V. Suchasni metody innovatsiinoho upravlinnia pidpriemstvom [Modern methods of innovative enterprise management]. *Ekonomika transportnoho kompleksu*. 2023. № 41, pp. 32–38. DOI: <https://doi.org/10.30977/ETK.2225-2304.2023.41.32> [in Ukrainian]
3. Vorona A. V. Innovatsiina aktyvnist pidpriemstv yak perspektyva rozvytku natsionalnoi ekonomiky Ukrainy [Innovative activity of enterprises as a prospect for the development of the national economy of Ukraine]. *Efektivna ekonomika*. 2020. № 3. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.3.155> [in Ukrainian]
4. Horbatenko M. I., Yaroshenko O. O. Metodychni pidkhody do vyznachennia dotsilnosti investysii v innovatsiini proiekty [Methodological approaches to determining the feasibility of investments in innovative projects]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2023. № 3, pp. 17–22. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/3_2023/5.pdf [in Ukrainian]
5. Iepifanova I. Iu. Innovatsiinyi potentsial pidpriemstva: sutnist, skladovi ta faktory vplyvu [Innovative potential of an enterprise: essence, components and influencing factors]. *Ekonomika ta suspilstvo*. 2018. № 14, pp. 354–360. URL: <http://economyandsociety.in.ua/> [in Ukrainian]
6. Koleschuk, O., Harmatiy, M. (2021). Aspekty innovatsiinoy spryinyatlyvosti pidpriemstv: defynitsii ta skladovi [Aspects of innovative susceptibility of enterprises: definitions and components]. *Adaptyvne upravlinnia: teoriia i praktyka. Serii Ekonomika*, 10(20). DOI: [https://doi.org/10.33296/2707-0654-10\(20\)-04](https://doi.org/10.33296/2707-0654-10(20)-04) [in Ukrainian]

7. Marchuk Yu. M. Osoblyvosti stratehichnoho upravlinnia innovatsiiamy na suchasnomu etapi [Features of strategic innovation management at the present stage.]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu*. 2023. Vyp. 48, pp. 134–138. URL: <https://visnyk-ekon.uzhnu.edu.ua/article/view/274432> [in Ukrainian]
8. Savchuk V. S. Informatsiina pidtrymka protsesiv upravlinnia innovatsiinoiu diialnistiu [Information support for innovation management processes]. *Ekonomika. Finansy. Pravo*. 2020. № 8, pp. 21–26. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2020.8.21> [in Ukrainian]
9. Tkachuk, O. M., & Hermaniuk, N. V. (2020). Suchasne udoskonalennia innovatsiinoi diialnosti pidpriemstva [Modern improvement of enterprise innovation activity]. *Ekonomika i orhanizatsiia upravlinnia*, 4(40), 90–99. DOI: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2020.4.9> [in Ukrainian]
10. Chernyshov, O. Yu., Pavlovska, Yu. V. (2022). Vplyv indeksu innovatsiinoho rozvytku na stan ekonomichnoho rozvytku ta biznes-seredovyscha Ukrainy. [The influence of the innovative development index on the state of economic development and business environment of Ukraine]. *Visnyk sotsialno-ekonomichnykh doslidzhen : zb. nauk. prats*. Odesa : Odeskyi natsionalnyi ekonomichnyi universytet. No. 1–2 (80–81), pp. 145–162 [in Ukrainian]